

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia LXXXVII. Erant aute[m] in uia ascendentes Hierosolyma[m], & præibat eis Iesus, & expauescebant, & sequentes timebant: & assumptis reusum duodecim, cœpit eis dicere quę sibi era[n]t euentura. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

ij: sua gratia & spirita medetur, & in fide vera confirmatos vita aeterna consortes reddat, per filium suum Iesum Christum, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

Erant autem in via ascendentes Hierosolymam, & praebat eis Iesus, & expauescebant, & sequentes timebant: & assumptis rursum duodecim, & cepit eis dicere quae sibi erant eventura. Ecce ascendimus Hierosolymam, & Filius hominis tradetur principibus sacerdotum & Scribis, & eodem nabit eum morte, tradentque eum gentibus. Et illudent illi, & flagellabunt eum, & inspuent in eum, & occident eum, & tertia die resurget.

Quoniam Deo patri, iuxta aeternum sua providentiae consilium, placuit humanum genus per filium suum mortem a peccatis & morte aeterna redimere, omnis scriptura nihil frequentius, quam huius mortem passim inculcat: quin ipse Dei filius Iesus Christus, de hac cum discipulis suis subinde agerent, hanc vitam ob causam nimirum, ut nobis certa nostrae salutis ratio constaret. Facit huc etiam praesens locus, in quo alijs quoque, grauibz de causis illa ipsa repetit, quae supra Cap. 8. & 9. de sua morte & resurrectione dixerat: partim quidem ut discipulorum timori & crucis offendiculo medeatur: partim vero ut eorundem confidentia occurrat, quae ex antea actis poterat enasci. Nam relictis omnibus suis rebus Christum haecenus secuti fuerant, & ita praesisterant, quod a iuvene illo opulento fuerat requisitum. Quo nomine a Christo non parum commendati fuerunt, & promissionem amplissimam acceperunt, sicuti nuper vidimus. Ne ergo propria iustitiae fiducia inoleserent, denud illos de salutis ratione admonet, & illam in breue compendium contrahit, ut suum hoc opus esse et hanc gloriam omnem ad se pertinere intelligant, &c. Sed singula ex ordine videamus.

Argumentum & usus praesentis loci.

Principio, quae occasione hac dicta sunt, indicatur. Ascendebat Christus cum suis Hierosolymam. Discipuli vero expauescunt & timebant, nimirum quod illi hostes Christi accerrimos regnare scirent, quorum insidias & crudeles conatus iam sepius erant experti. Patet hoc ex Ioanne, qui in Iudaeam profecturus discipulos dixisse scribit: Rabbi, modò querebant te Iudaei lapidare, & iterum vadis illuc? Eluceat autem in his carnis nostrae infirmitas, quae in sanctis quoque & electis non raro sese exerit. Hosce enim ex universo mortaliu genere Christus elegerat, ut suae divinae virtutis, mortis item & resurrectionis suae testes essent. Miracula hucusque, multa & stupenda viderant. Idem in Christo omnia haberi sciebant quaeunque ad salutem faciunt, sicuti ipsorum de illo confessiones abunde docent. Et paulò ante promissione amplissima illos Christus confirmarat, quòd nec in praesenti seculo quicquam ipsis sit defuturum, quodq; regni caelestis hereditas ipsis a Deo sit destinata. Adhuc tamen erubescunt & metuunt, & quidem Christo praesente, imò illis praesente. Exempla huius generis multa passim occurrunt. Abraham, qui Deo vocante patrium solum fortiter reliquerat, postea ignobili timore superatus, uxoris pudicitiam in periculum adduxit. Iacobus cum in Mesopotamia Dei fidem innumeris argumentis esset expertus, postea tamen Esau fratrem ita timuit, ut illum per angelos confirmari oportiret. Moysen non semel timuisse, ex illius historia patet. Quod ipsum Iosue, fortissimo heroi, & Dauidi post Goliath deuitum accidisse legimus. Elias post occisum Baalim sacerdotem, Iesabelis minis adeò terretur, ut profugus mori cupiat. Et Paulus se apud Corinthios cum multo timore & tremore verisatum esse scribit. Proponuntur haec nobis in eum finem, ut agnita nostra infirmitate minus inoleamus, nec etiam temere damnemus eos, qui cum multa bene pieq; fecerint, aliquando timidiores fiunt. Praeterea ne animo concidamus, si quid tale in nobis ipsis experimur. Interim timori & infirmitati non est indulgendum, sed discipulos hosce imitemur, qui etsi timeant, nihilominus tamen Christum sequuntur, & per fidei obedientiam timorem omnem, adeoq; seipsos vincunt. Docet idem Christus suo exemplo, qui cum ad montem oliuarum aliquandiu fuisset consternatus, tandem per angelum confirmatus, hostibus suis obviam procedit, nec ipsam suo officio deest. Admitamus ergo & nos verbi Dei consolaciones, & illis animati fortiter vincamus quaeunque nobis pericula mundi hic obijcit.

Discipuli meae tuum Hierosolymam ascendere loan. 11. Sanctorum in firmitas. 10an. 15. Actuum 1. loan. 6. Matth. 16. Genes. 12. 20. Genes. 23. 10s. 7. 1. Reg. 18. 19. 1. Corin. 2. Luc. 22. 10an. 18.

dem typi legales adumbrant, ut potest serpens aeneus, mamma, petra in deserto, agnus paschalis totusq[ue] calcus Leuiticus, sicuti ipse Christus & Apostoli testantur. Huius irem passionem et que hanc secuta est gloriam prophetæ scripti sunt. Illo autem iam ex Maria virgine incarnato, angeli eum salutarem esse prædicant, eadem testimonium ferre Ioannes, & Deus pater cælicus testatur, hunc filium suum esse, in quo sibi complacuerit. Ipse verò in cruce iam moriens, dicebat, Consummatum est: eo dicitur docens in ipso compleri quæcumque ad nostram redemptionis negotium faciebant. Consentunt hijs Apostoli, qui omnes unanimi consensu coram Hierosolymitano senatu dixerunt: Non est in alio quocumque salus. Non est enim aliud nomen sub cælo hominibus datum in quo saluari possint: & Paulus cum in tertium cælum raptus ineffabilia vidisset regni cælorum mysteria, tamen se nihil præter Christum Iesum scire fatebatur, & idē anathema pronunciat tam homines quàm angelos, qui aliud Euangelium, id est, aliam salutis rationem prædicare ausi fuerint. Patet ergo ex his, que fides antiquissima & oribodoxa sit, de qua hodie passim contenditur. Vna nimirum hæc, que omnem salutis spem in vno Christo collocat, hunc vnum nostrum pro delictis omnibus sacrificium, vnicum mediatorem & aduocatum, & vnicam viam agnoscit, qua ad patrem venitur. Quicquid ergo præter Christum traditur, hoc omne nouum, fictitium & falsum est. Nec est, quod huius fidei prædicatione homines securos reddi & bona opera abrogari quisquam metuat. Quicumque enim solius Christi morte peccata expiari potuisse intelligunt, ij simul quantæ sit illorum atrocitas vident, illa abominantur, & iuxta Christi exemplum ipsi quoque peccatis moriuntur indies, carnem suam cum suis cupiditatibus crucifigunt, & cum Christo resuscitati in vicia nouitate ambulat. Minime ergo Epicuri de grege porcis hæc doctrina patrocinetur, qui fidei professionem peccandi licentia polluant.

Ioan. 3. 6.
1. Cor. 10. 5. etc.
1. Pet. 1.
Ioan. 19.
2. Cor. 12.
1. Cor. 2.
Galat. 1.
Fides orthodoxa & antiquissima.
Rom. 6.
Galat. 5.

Porro, ut dicendi finem faciamus, obseruandum est, ut ista acceperint discipuli. Memini huius Lucas, & bis terq[ue] inculcat, quod nihil horum intellexerint. Ignorantie huius causa alia allegari nequit, quam quod falsa opinio de regno Christi terreno præoccupati, ea capere nequeunt, que illi aduersabantur. Vbi patet, quantæ sit nostræ carnis cæcitas. Cum enim homo animalis per se non percipiat ea, que sunt spiritus dei, incurabilis plane & plusquàm bellainus stupor oboritur, si in superflue imaginationes hominis mentem occupent. Quid enim simplicius, aperius & magis perspicue dici poterat, quam quod in præsentem Christum dixit? Sed nequequam hæc illis dicit, qui regnum terrenum somniabant. Ne miremur ergo, quod hodie ex Euangelij prædicatione pauci proficiunt, quando non vni affectus hominum ferè omnium mentes fascinat. Sunt enim quos veteris superstitionis persuasio captos tener. Sunt qui opum & dominandi spe excecantur. Alios peccandi licentia eransuersos abripit. Multi odio & nefaria emulatione inflammati, agnitam Veritatem auersantur. Sinamus autem nos eos, quibus sordere & perire liber. Ipse verò eam salutis viam ingrediamur, quam scriptura nobis monstrat: nec terre amur cruce & afflictionibus quas sua cruce merito consecrauit Christus Iesus, ut in illum credentibus ad salutem cooperentur. Ipsi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

Discipulorum ignorantia.
1. Corinth. 2.

Et accedunt ad eum Iacobus & Ioannes filij Zebedæi, dicentes: Præceptor, uolumus ut quicquid petierimus, facias nobis. Ipse uerò dixit eis: Quid me uultis facere uobis? Illi autem dixerunt ei: Da nobis, ut unus à dextra tua, & alter à sinistra tua sedeamus in gloria tua. Iesus autem dixit eis: Nescitis quid petatis. Potestis ne bibere poculū, quod ego bibo: & baptismo, quo ego baptizor, baptizari? At illi dixerunt ei: Possumus. Iesus autem ait eis: Poculum quidem quod ego bibo, bibetis: & baptismo, quo ego baptizor, baptizabimini: Sed sedere à dextra mea & sinistra mea, non est meum dare, sed ihs continget quibus paratum est.

Euangeliste non modo nostræ redemptionis mysteria & salutis rationem in Christo tradunt, uerò etiam multa exempla proponunt eorum, qui Christum uel uerè uel perperâ amplexi sunt: Argumentum & usus præsentis loci.